

הלוות בצעית הפת סימן קמו כפה

באר הגולה 130

ו שם קבבלי ו שם
ח וקמ"ס בפ"נ ו
מלכת קסטט
ט לא-שיטני כי
י ב דקט ספ"ת-יזעך
משם ב מקרין פפ"ק
ו רפ"ם ל שם
בואה-השנה

קדם הבוצע: טז (פ"ד) אין הבוצע רשיי לבצע עד שיבלה (פה) אמן מפי רבי העונים: יז (פ"ו) הבוצע (פ"ו) פושט נדו מתחלה להערכה לאכל. ואם בא לחלק בבוד לימי שפדרול מפנור, בשאי: יח (פ"ח) הבוצע נותן (כ"כ) ברוסה לפניו כל אחד, והאחד נוטל פרוסה בינו; ובין הבוצע נותן ביד האוכל אל-איין (כ"ג) אכל. (שרה ציון בז'ק' (צ) רגע לפרוסת 'המוחזיא' שנוחני בירוק בשעת אכלות) (ב"י ואבורותם בשם וכוכב פ"ז מילכת ברכות ותשובה הרשב"א): יט ימי שאינו אוכל (זא) אינו יכול לברוך (זב) ברכת (כ"ג) 'המוחזיא' להוציאו האוכלים. (זג) אבל (כ"ג) 'לעתנים יכז' לברוך אף-על-פי שאינו אוכל עמם, כדי לשיקם במנות: כ (צד) אכלו בשפט שהוא חיב לאכל בת, לא יברך לו חברו ברכת 'המוחזיא' אם אינו אוכל.iol לא שרי לברך לאחרים (צד) אף-על-פי שאינו טעם, אלא ברכת 'המוחזיא' דמזה בليل ראשון של פסח וברכת הבין דקדריש, בין של לילה (זט) בין של יום: הגה ויש לאכל הפרוסה שבעצם עלי' (צד) קודם שיאכל פת אחר. (כ"ג) שתקא נאכלת למאכון, היה מושם חביב קצינה (אמור וכי בשם שבילילקט)

קסח על איזה מין פת מברכין, ובו ייז סעיפים:

א **א** היה לפניו חתיכות של פת ופת שלם הכל ממין אחד. (**א**) מברך על בהשלם, אבל הוא (**ב**) פת קבר (פרלוש, לחם שאינו נקי) ובקען והחותיכות פת נקיה וגדולה, אבל אם השלם משוערים והחותיכות מחתומים,

שערית חישבה

רלא גרע מלך קיר. עיש: (כ"כ) פרוסה. ובכ"ב ברוי שם מונה שקבב בשם אברון הבוני ובעל אורה פרישה שברן צגי קדר. ואמר בשם אברון קדרו תומך ממלעם, בו פהבו תומכו והכיאו ראה מתודישלמי, עכ"ל. יונתן מקעקן כי ר' פמלקט הפסוקים ביניין זה:

מפרוסת הקביצה לעפרות או לבקפה, אבנורם ט"ז מא'

משנה ברורה

שכן כשם מבנירביהו; ולגדולים, אבל לבירכיתו נמי לא⁽⁶⁵⁾: ב (צד) אכלו בשחתה שהוא פ"ש סי' קעא: (כ"ג) אבל. ובשחתה פורס דרכו. אין אבלות בשחתה: (כ"ד) המוחזיא. וזה בכל ברכת הנגנין: (כ"ג) לא-עלים. אבלו איסם בנירביהו, סי'ו: (ט) שתהה. ר' י"א לאכלת באחרונה, שכן ואכל קאה במתיחה נקעת בסוף, של"ה. אין לאכליל בכלל שאר ברכות הנגנין⁽⁶⁶⁾: (צח) אף-על-פי שאינו טעם. והוא מרין בשבר קים מצות אכילת מצה וברך קדש על היין⁽⁶⁷⁾. וחתעם בכל זה, וברכה קדוש ואכילת בז' מצה (פ"ו) היא מהותה המוחזיא, שהיא חוב על קדאם, ומקילא הכל נקנדים בז' בכל ערבות, וכינ'ו. (פ"ו) והוא קדין בלילה א' וב' דפסוח שהוא חיב לאכל בצתה בח בפסחה, יכול גסבן להוציאו אף-על-פי שאינו טעם בעצמו: (זט) בין של יום. וצערו נתן (פ"ט) רק למצוח ולא בשבל הנאה, וועל'ין ברקה זו היא בכלל שאר ברכת הפסחים, ורקימה לאן אף-על-פי שצא מוציא⁽⁶⁸⁾: (זט) קדם וכו'. בתב של'ה, שעטן ישיר מן פרוסת 'המוחזיא' מעת, שיאלל אחר אכילהו, ברוי שישאר טעם 'המוחזיא' בפיו. אין לאאכל לבחמה נוצר או לבלוטי מפרוסת 'המוחזיא' או מהמתיכה שנוגעת בה חתיכת 'המוחזיא'⁽⁶⁹⁾ (הנ'ו), דמאותה פרוסה שחתוך מקדם משלם, החותם אסריך מן אותו פרוסה חתיכה קתעה ל'המוחזיא', וכן אותה הפרוסה לא איכilm, שכן בבור בונה להמצאה:

א (**א**) מברך על השלם. משום (ט) הדור מצוה. ואם לא היה לבני רך פרוסה ונטל אותה כדי לברך עליה, ובתודה לך הביאו לפניו שלטה. מניה הפרוסה בתודה שלמה ומברך; ואם בברך רך פרוסה על נפרוסה, יבצע אותה: (**ב**) פת קבר וכו' ובקען וכו'. דמעלה שלם צדיף טפי (**ג**) אבל באפנ' זה:

שער העזין

(עג) תגריז ופשיט: (**עד** ר'ש'י: (**ט**) גבריא: (**טו**) מגן-אברעם: (**טו**) ב"ח ולבוש: (**טט**) פגנ-אברעם: (**טט**) אליה ובה: (**טט**) עלה-חברם ופשיט: (**טג**) כל הכהנים: (**טט**) ביהירוק והגרא א"ש'ז ושי'א: (**טט**) ארכני, וטו'ו בפיון רגע טירוק-שוו, ר' לא בלבוש: (**טט**) גלא אללה ובה שפצד בקהלת-צבי, ען שם: בפינן רוגע: (**טט**) פורי-אברם: (**טט**) אקו-רומיים: (**טט**) אקו-רומיים: (**טט**) אליה ובה לנקות ואין יודעים בעצמן⁽⁷⁰⁾, וכל-

הלבות במצוות הפת סימן כסח

ביאורים ומוספים

(67) ולגבי קידוש להוציא את הבקי מדין ערבות, כתוב לקמן (ס"י רנ"ג ס"ק ב') שנחלקו בה הפוסקים, שולדעת הבית יוסף אם יודעים השומעים לקדש בעצם איתו יכול להוציאם בקידוש אם אין יווצה בו בעצמו, ולදעת הרפי חדש יכול להוציאם אף באיפן זה, וכן כתוב בשם הארחות החיים שיכל להוציא בכל אופן, אלא שכחיתילה מצויה שיקדש בעצמו בין שהוא בפני וחבירו המוציאו אין יהוא עתה בקידוש, וכתוב הביה"ל שם (ול"ד ד"ה והוא) שכן נראה להלדה.

ולענין תקיעת שופר, כתוב לקמן (ס"י תקפה ס"ק ח') שם תוקע לאחרים אחד רישא יוציא ידי החובתו, מנהג העולם להקל שהתקוע מביך להוציא את כלום אף שהם יודעים לבך, ואכן למחות בדים כיון שכך הוא עיקר הדין. ובואר בשוו"ת מהנה יצחיק (ח"ג ס"י גג אות ט), שמייריך הדין אפשר בדיעד להוציאו אחרים אף בשינויים לבך, ולמן אין למחות באלו הנחוגים כן אף לכתחילה, אבל מי שוחיצה לקיים את המצהה לכתיתלה ולבך בעצמו, ודאי תבוא עליו ברכה.

[משנ"ב ס"ק צ]

ועל-כן ברכה זו היא בכלל שאר ברchat המצוות. רקימה זו אף על פי שיצא מוציאיא⁽⁶⁸⁾.

(68) לעניןadam קידוש ביום הוא ברכת המצוות או ברכת תנינין, ראה מה שכתבנו לקמן (ס"י רנ"ג ס"ק ט).

וכן לענין בסות של ברכת המזון, כתוב בביבה"ל לקמן (ס"י קצ' ס"ד ד"ה יטוטם) שיכול המזון לפך ולהת לאחר לטעום, שבין שמצוות מן המובהך לבך על הטעום, הרי זה בכלל ברכת המצוות שאף על פי שיצא מוציאיא.

[משנ"ב ס"ק צ]

אין להאכיל לבאה ונעיף או לכויית מפרוסת ('המוציאיא') או מהמתיקה שפוגעת בה חתיכת ('המוציאיא').⁽⁶⁹⁾

(69) ולכתחילה, כתוב לקמן (ס"י קעא ס"ק יא) שאין להאכיל מאכל ארם לבאה וועפות כלל.

סימן כסח

על איזה מין פת מברכין

[משנ"ב ס"ק ב]

דמעלת שלם עדין טפי אפלו באפק זה⁽⁷⁰⁾.

1) וכן לגבי דין קידימה בשאר מאכלים, כתוב לקמן (ס"י ריא ס"ק ד' ובעה"צ שם ס"ק ח') שבדברים שברכותיהם שות, קידמות מעלה שלם אפלו למלעת חביב.

ואם נחסר חלק קטן מן הלחם (פחות מאהד חלקי ארבעים ושמונה מנוגט), כתוב והקב' החיים (ס"ק י') שנחלקו אחרים האם חשב בשלם, וכן הובא בשערת תשובה (ס"ר רעד ס"ק א). ולמעשה, דעת הנראי קרליין (חו"ט שני שבת ח"ד פפ"ה ס"ק ב' אות ב') לענין לחם משנה, שאם אין לו לחם אחר שלם לגמורי, יש להקל להחשים בשלם לכתוללה. וכן דעת הגרשי אויעברך (שшиб פנ"ה הע' כ') שמנוגט דילום להקל בזיה בלחם שנחסר קצת, והוא שוד מה שכתבנו לקמן ס"י רעד ס"ק ב' ולכתחילה, כתוב החשייב' (פי"א ט"ט בראג'ה') שאין להחסיר אף את התוית הדבוקה על גבי הלחם או חלה קודם ברכת המוציאיא, כדי שתהייה הפת שלימה בשעת הברכה.

[משנ"ב ס"ק פה]

שקל הפקאריך באמן יונדר מידי אינו אלא טועה⁽⁷⁰⁾. (60) ולגבי תפילה, כתוב לעיל (ס"י קבר ס"ק לח') שדין זה שהש"ץ אינו צריך להמתין על העונס המאריכים יותר מזאת, הוא ודקה באופן שאין הציבור חייב לשמעו את הברכה, אבל אם מוציאאת הרבים בברכה זו ידי חובתם, פין שהוא שי'ץ, או אחר שמברך, צריך להמתין אף על הטעים מארכים באמן, כדי שישמעו אף הם ויעשו ידי חובתם. אך בגענות היוקל בזה, בין שהמברך אינו ממשיך בדיבור לאחר עניית האמן, וכן משמע חילוק זה במג' (ס"י קכח ס"ק ב') ובמחלוקת'ש (שם).

[משנ"ב ס"ק ט]

שהיא הפעלה-הפעלה⁽⁷¹⁾.

(61) שמצווה עלו לבצע, כאמור לעיל (ס"ק עג) כדי שיבצע בעין יפה.

[משנ"ב ס"ק צ]

משמע דאי ראי לעשות בן בשתינו אבל, שלא לתרעע מזלה⁽⁷²⁾. (62) וההקפודה בזה, דעת הגרא"ש וואונר (קובץ מבית לי חיג עמ' מה) שאינה אלא בפרשיות המוציאיא, אבל לא בשאר הפרשיות שמוציאדים האחד לשני בשעת הסעודה.

[משנ"ב ס"ק צב]

עגן ל乾坤 סען קצד סעיך ד במנשנה ברונה לעגן ברכפת הקפוזון⁽⁷³⁾. (63) שם (ס"ק כד) כתוב, שאף שם התורה יכול אדם להוציא את חברו בברכת המזון אף שלא אכל כלל, מ"מ מדרבנן אין אדם יכול להוציא את חברו אלא אם כן מהויבר אף הוא בדבר.

[משנ"ב ס"ק צג]

פטר לברכך עמהם כשרוצים לנקנות ואין יודעים לברך בעצמן⁽⁷⁴⁾. (64) ואם מברך עבור קטנים כדי להוציאם, והוא שומע את ברכותם, כתוב החוויא (או"ח ס"י לה ס"ק ז) שאין הגדול יוציא בברכתו, שאין זה נחשב ברכה עברו הגדול כיון שהמברך רק מדין חינוך. וכן רב המלמד את תלמידיו את הברכות שלא בזמנן, כתוב לקמן (ס"י רטו ס"ק יד) שモותר לו להזכיר את השם, שחריר על כחץ צריים אט למדום כדי להנכם בלימוד התורה ובקיים המיצות, וכדכתייב "ולמודתם אותו את בניכם" וגור.

[משנ"ב שם]

ולגדיילים, אפלו לבני-ביתו נמי לא⁽⁷⁵⁾. (65) והמלמד את חברו לברכו ואומר עמו מילה במיליה, וחומר עונה אחיו, כתוב לקמן (ס"י תפ"ד ס"ק ח) שאין בזה משום ברכה לבטלה, ובואר בשעה"צ שם (ס"ק י), שאיתו דומה למנה שכתוב באן שלגולאים אפלו לבני ביתו אין לברכ, שכן מדובר שאמור זאת בעורם בברכה, וכיון שאין מוחיב בברכה, הרי זו ברכה לבטלה, מה שאמור בדור הראשון.

[משנ"ב ס"ק צ]

על-כן הם בכלל שאר ברכות הפתגין⁽⁷⁶⁾. (66) ואם מקדש על הפת, כתוב לקמן (ס"י רעד ס"ק יט) שבאופן זה יכול להוציאו אחרים גם בברכת המוציאיא, משום שברכת המוציאיא וזה מה להברכה בורא פרי הגפן של קידוש דין.

[משנ"ב ס"ק צה]

וחיה נדין בשפכבר קים מצוות אכילת מצה ובבר קדש על הינז⁽⁷⁷⁾.

